

Sandra Monfort: «Visc en una casa de camp i totes les lletres s'inspiren en metàfores de l'ànima»

L'artista de Pedreguer ens endinsa a 'Niño Réptil Ángel', el seu primer disc en solitari

Sandra Monfort | Elvira Silvestre

La dona, el poble i les arrels són temes constants en la guitarrista **Sandra Monfort** (Pedreguer, 1992), que amb el trio **Marala** va descobrir que també podia cantar i fer cançons. El primer disc en solitari, *Niño Réptil Ángel* (Hidden Track, 2021), que veurà la llum aquest divendres 12 de març, incorpora lletres i melodies que són dolces i fosques alhora.

Et sents cada cop més cantautora?

Mai no m'he sentit cantant. El meu ofici i la meva formació és la guitarra clàssica. Però compartint el projecte de **Marala** amb **Clara Fiol** i **Selma Bruna** -que sí que són cantants- vaig descobrir que podia cantar, compondre i escriure lletres. En l'època de composicions amb **Marala** hi havia cançons que no em quadraven amb el projecte i que vaig guardar. I ara les he aprofitades, amb altres de noves, per gravar un disc.

Però cantar sempre et deu haver agradat.

Clar, m'encanta. El que passa és que al conservatori clàssic està tot molt compartimentat. Si fas guitarra, fas guitarra. I tinc molt de respecte per les cantants, per descomptat. Però hem de treure una mica de ferro a eixes coses.

Al teu disc la guitarra no fa solos, més aviat proporciona una base constant d'arpegis, sobre la qual sonen percussions orgàniques, violins i bases electròniques.

La idea era que tingués una estètica força separada o distant de **Marala**. Òbviament hi ha elements comuns, com l'arrel popular, que forma part del meu tarannà, però la intenció era separar estilísticament els dos projectes. Al meu disc hi ha més electrònica ambiental. El repertori el vaig anar component al meu poble, però el disc l'he gravat a Galícia. Les percussions són de **Xosé Lois Romero**, un referent del folk gallec. El violí és de Cibrán Seixo, que també n'ha estat el productor. I també hi ha **Xavi Lozano**, que hi aporta les seves flautes i vents diversos.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7H7afa-oMCE>

Hi ha molts jocs de veus i efectes. Has jugat molt amb la veu i la guitarra cavalcant per davant, com una base per conduir els temes.

A partir d'aquí he afegit altres colors i bases electròniques. Ens ha agradat buscar efectes amb la veu de vocoder i autotune, i jugar amb un punt més fresc. I també amb una flauta, que pot distorsionar-se o desafinar-se.

"La llebre", "Ramo verde", "Pajarillo verde", "Resina"... en totes les lletres hi ha animals i plantes. Les cançons estan molt inspirades en la natura.

Visc en una casa de camp, i el que veig per la finestra m'afecta i em transforma. A les lletres parle d'arbres o de pardals, però en realitat són metàfores per parlar de l'ànima humana i totes les seves complicacions, els dolors, les pors, les il·lusions, etc.

L'últim tema és el que dona títol al disc, "Niño Réptil Ángel". Què vol dir?

És la història d'un nen que no s'acaba de formar dins la panxa de la mare, que d'alguna manera és com un rèptil. L'infantó es mor i passa a ser un àngel que protegeix les persones, vigilant-les des de les estrelles i també omplint d'aigua els rius. Tot este imaginari, entre terrenal i eteri, m'interessa molt i mire de reflectir-ho en les cançons. Aquest és un tema molt present a música tradicional, per exemple a "Dansa del velatori", amb l'albat que es torna angelet. Clar, he escoltat molta música tradicional, porte a dins eixes imatges i llenguatges, i per això crec que es nota en el meu repertori. També trobe interessant posar damunt la taula un punt de reflexió sobre la mort. Tots hi pensem i forma part del cicle de la vida.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=3iYx3zxxyw0>

Totes les lletres del disc són pròpies?

Totes, menys "Ramo verde", que és una tonada tradicional de Zamora. La vaig descobrir gràcies a la fonoteca de **Joaquín Díaz** i en vaig fer un nou arranjament. També la cantem amb **Marala**. En un concert se'ns va acostar una persona de Castella per dir-nos que ella també la cantava.

Als 17 anys vas marxar a Barcelona i ara fa un temps que tornes a viure a Pedreguer. Per què?

Vaig tornar al poble perquè necessitava canviar d'aires. La ciutat m'estressava molt. Aquí veig muntanyes, tarongers, ametllers... Les cançons surten amb molta més rapidesa. Sempre vaig a Barcelona per feina, però estar aquí em compensa perquè em dona molta calma.